

(37) BAUDELAIRE (1821 – 1867)
Chant d'automne

Bientôt nous plongerons dans les froides ténèbres;
Adieu, vive clarté de nos étés trop courts!
J'entends déjà tomber avec des chocs funèbres
Le bois retentissant sur le pavé des cours.

Tout l'hiver va rentrer dans mon être : colère,
Haine, frissons, horreur, labeur dur et forcé,
Et, comme le soleil dans son enfer polaire,
Mon coeur ne sera plus qu'un bloc rouge et glacé.

J'écoute en frémissant chaque bûche qui tombe;
L'échafaud qu'on bâtit n'a pas d'écho plus sourd.
Mon esprit est pareil à la tour qui succombe
Sous les coups du bélier infatigable et lourd.

Il me semble, bercé par ce choc monotone,
Qu'on cloue en grande hâte un cercueil quelque part...
Pour qui? – C'était hier l'été; voici l'automne!
Ce bruit mystérieux sonne comme un départ.

(Les Fleurs du Mal)

* * *

(37) பொதலேர் (1821 - 1867)
கார்கால கீதம்

குளிர்மிகு அந்தகாரத்தில் இதோ மூழ்கப்போகிறோம்/
சிறுத்துக் குறுகிய எம் வசந்தகாலத்தின் சுடரொளியே,
சென்று வா!
கொல்லைப் புறத்தில் வெட்டிச் சாய்க்கப்படும் மரக்கிளைகளின்
நெய்தல்பறைக்கொட்டு இதோ என் செவிகளில்
கேட்கத் தொடங்கிவிட்டது.

குளிர்காலம் முழுவதும் என் அகத்துள் புகப்போகிறது: கோபம்,
வெறுப்பு, நடுக்கம், பயங்கரம், கொடுமையான அடிமை வேலைகள்/
குளிர் துருவமெனும் தன் நரகத்தில் சிக்குண்ட ஆதவன்போல்
என் இதயமும் இனிச் சில்லிட்டு இறுகிப்போன
சிவந்த ஒரு கட்டிதான்.

விழும் ஒவ்வொரு விறகுக்கட்டையின் ஓசைகேட்டு நடுங்குகிறேன்.
கட்டப்படும் தூக்குமேடை இதைவிட ஊமை அடியாகவா
எதிரொலிக்கப் போகிறது?
ஓயாமல் தகர்க்கும் ராட்சதச் சம்மட்டியின் இடிபட்டு
நொறுங்கும் கோட்டைச் சுவர்போல் இருக்கிறது என் உணர்வு.

ஓரே கதியில் தொடரும் இவ்விடியோசை மயக்கத்தால்
எங்கோ ஒரு சவப்பெட்டிக்கு யாரோ மிக அவசரமாய்
ஆணிகளை அடிப்பது போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது.
பாடை யாருக்கு? நேற்று வசந்தம் இப்போது கார்காலம்.
மர்மமான இவ்வோசை ஏதோ புறப்பாடு போல் ஒலிக்கிறது.

தீமையில் பூத்த மலர்கள்.

* * *